

Загалом, взаємопов'язані процеси транснаціоналізації, регіоналізації та інституціоналізації, на наш погляд, можна визначити як «неоліберальну глобалізаційну тріаду», в якій ключовими її рушійними силами є принципові науково-технологічні та організаційно-економічні зрушення на засадах всеосяжної інформатизації. У цьому контексті доречно зазначити, що відомий економіст Гжегож Колодко серед 12 глобальних проблем майбутнього на другому місці позиціонував інституціоналізацію глобалізації як альтернативу хаосу, розвиток регіональних інтеграційних угруповань – на третьому, зростання ролі неурядових організацій – на четвертому [3].

Список використаних джерел:

1. World Investment Report 2020: Reforming International Investment Governance. Key Messages Overview. – UNCTAD, 2020.
2. Хейфец Б. Трансрегионалізація глобального економічного пространства. Общество и экономика. – 2019. – № 6. – С. 19-42.
3. Класики менеджмента / Под ред. М.Уорнера; пер. с англ. – СПб.: Питер, 2001. – 1168 с.

Канд. екон. наук Бондаревська К. В., Водясова Я. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИСОКОГО КОНКУРЕНТНОГО СТАТУСУ КРАЇНИ
ЯК СКЛАДОВОЇ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ**

Актуальність теми обумовлена тим, що проблема конкурентоспроможності країни в сучасних умовах глобалізації економічного простору набуває великого теоретичного і практичного значення.

Найбільш ефективно конкуренція працює саме в ринковій економіці. Аналіз світової практики показав, що саме концепція конкуренції займає настільки важливе місце і викликає такої кількості дискусій. Це, перш за все, пов'язано з прагненням підприємств, сфер господарювання і національних економік врахувати всі чинники змін з метою ефективної економічної інтеграції.

В сучасних умовах питання конкурентоспроможності та сталого розвитку підприємства займає особливо важливе місце в теорії управління національною економікою. Конкурентне середовище присутнє у всіх галузях економіки, що пов'язано з переходом до ринкової економіки. Саме тому більшість країн, для збереження конкурентних позицій, вносять активні зміни в систему і методи управління. Створення та реалізація конкурентоспроможних товарів і послуг є головним елементом підвищення рівня конкурентоспроможності.

Особливо гостро проблема конкурентоспроможності варто для національних підприємств, так як показники ефективності функціонування економіки України

характеризуються різким зниженням. У зв'язку з цим підвищення конкурентоспроможності підприємств є пріоритетним питанням у сфері економіки.

Для забезпечення міжнародної конкурентоспроможності країни, необхідно проаналізувати конкурентні чинники. За критерієм джерел виникнення структуру конкурентних факторів спочатку можна поділити на ендогенні (внутрішні) і екзогенні (зовнішні) щодо даного господарюючого суб'єкта (тієї чи іншої економічної системи).

Дані фактори припускають впровадження інновацій. Йдеться про наступні рівні глибини інновації, які з різним ступенем масштабності та ефективності можуть бути реалізовані в індустріально-інноваційному – розвитку національної економіки.

Конкурентоспроможність є результатом дії комплексу взаємопов'язаних і доповнюючих один одного економічних, науково-технічних, виробничих, організаційно-управлінських, маркетингових та інших факторів. Їх класифікація за: середовищі виникнення, вартісної характеристики, характером впливу, тривалості періоду дії, сфери впливу необхідна для розробки пріоритетних напрямків підвищення рівня конкурентоспроможності продукції у взаємозв'язку з конкурентоспроможністю галузі, підприємства і регіону, оскільки представляють єдиний механізм створення конкурентних переваг. Базовою складовою є фактори державного рівня управління, узгоджене вплив яких з внутрішніми факторами і ринковими механізмами формують систему забезпечення ефективного виробництва, що передбачає нарощування конкурентних переваг продукції та підприємства.

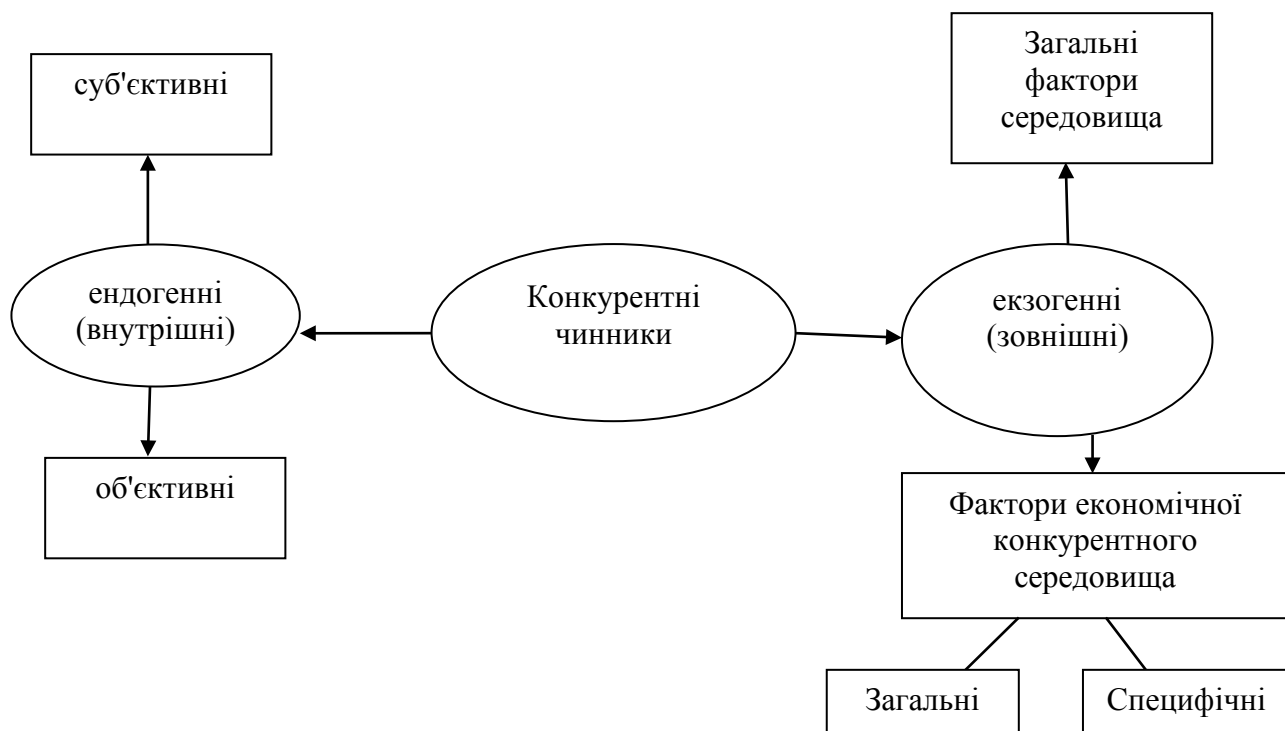

Рис. 1. Загальна структура конкурентних факторів

Отже, концепція конкуренції займає важливе місце у міжнародних відносинах. В умовах глобалізації питання конкуренції ускладнюються. На конкуренцію впливають багато чинників. Тому кожна держава для успішної діяльності на міжнародному ринку мусить знати і використовувати свої переваги.

Для того, щоб успішно конкурувати з іншими державами країна повинна орієнтуватися на певні галузі і певні товари, які дають їй конкурентні переваги.

Таким чином, світова практика довела що конкурентна боротьба займає важливе місце у міжнародних відносинах. З цього витікає необхідність сформувати політику підприємств, що виготовляють продукцію на експорт, направлену на інноваційну діяльність.

Аналіз міжнародного ринку показує необхідність створення не тільки виробничої, а і маркетингової політики, направленої на просування своєї продукції на міжнародному ринку.

Для досягнення успіху у конкурентній боротьбі, необхідно обрати певні галузі і певні товари, які дозволять досягнути конкурентних переваг.

Для розвитку галузі необхідно виробити алгоритм стратегії міжнародного розвитку галузі, який дав би можливість успішної конкуренції на міжнародному ринку.

Галузь не існує окремо, тому необхідно звернути увагу на формування кластерів. У цьому випадку розвиток базової галузі дасть поштовх до розвитку галузей-постачальників і галузей-споживачів.

Список використаних джерел:

1. Krugman, Paul. David Frum, AEI, Heritage And Health Care, The New York Times (March 25, 2010). (20.03.2021).
2. Піддубна Л.І. Конкурентоспроможність економічних систем: теорія, механізм регулювання та управління [монографія] / Л.І. Піддубна. – Х.: ВД «ІНЖЕК», 2017. – 368 с.

Канд. екон. наук Бондаревська К. В., Ємельянова О. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ДІЯЛЬНІСТЬ ОБСЄ ТА УЧАСТЬ УКРАЇНИ В НІЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ В ЄВРОПІ

В сучасному безпековому просторі в епоху глобалізації стоїть багато питань, які без співробітництва та діалогу не будуть давати результатів. Одна з організацій, яка і займається питаннями безпеки та створенням діалогу є Організація з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ).

Україна є активним членом ОБСЄ, вона усилено виступає з пропозиціями, та ініціює діалог, на мету котрого ставить завдання щодо збереження безпеки та вирішення існуючих конфліктів між країнами.